

Сретно Вујновић

МОЈ ПОСЕБНИ СЛУЧАЈ

ружо моја
кад би могла
да се склониш
од навале

то нису попци
ни коњаници
да се задовоље

не чују они
музику
у часу
извршења

њих вуку
оне тајне
у твоје неверице
у твоје
анђеоске колајне
првим трзајем

изгубит ћеш сунце
другим трзајем
што су ти селице
донеле с југа

у навали ће
поломити препоне
ружо моја
шапни маслачку
да су галебови
у вртоглавици
која ће прећи
неподношљиву
границу

ружо моја
склони се од навале
јер то нису
ни попци
ни коњаници
да се задовоље

МОЈ ПРВИ СЛУЧАЈ

други су ме запалили
и сада горим
док се не угасим

кажу да су то били отац и мајка
остаје да им верујем или не верујем
било је то нешто ипак раније
у сусрету
који су можда други уприличили
тако сам добио оца и мајку
тако без објашњења

отац ми није био неко и нешто
па није имао никакву потребу
да пише своју биографију

извод из књиге рођених
под бројем који не прелази хиљаду
не говори тачну годину рођења

њему је речено кад је почео помтити
када је рођен
а две године касније тек је уписан
у матичне књиге
како би био чврстији за војни рок
јер је у та времена то било
нешто неиздржљиво за мушкарце

да је отац ето и био неко и нешто
имао би проблема на самом старту
своје биографије

библиографске податке свог рада
он и сада тешко може свести
у главним цртама то је
неколико дрвених плугова
и велико искуство
да ли су забражђени или одбржђени
неколико свињаца и кокошињаца од даске

једну дрвену магазу
једну је шталу развалио (није му требала)
другу је шталу поправио
три пута је градио кућу
уствари једну те исту кућу три пута претресао
неколико година имао волове
(зеконца му је био најбољи бодач у селу)

неколико година имао коња
(прве је године била кобила
која се сваке године ждребила
у старости ју је сатрао пастув на њиви
те је једва на пијаци била продана
за индустрију конзерви)
сада има једног коња
толико каже да одишћели а не да ради
стално је имао лајавог пса и не нарочито љутог
мачка му је сваке године
мацила по троје шарених мачића
са очицама као кликерчићима
и увек је било једно мушко
он је то одређивао завиривањем под реп
још увек после седам деценија добро ради
оно својих тридесет дунума земље
и обилази јој сваку стопу

мајка ми није нигде записана
родили је а нигде нису записали
па је она сама то урадила
отприлике је одредила колико има година
а равнала се и према причањима
тако је она у матичну књигу
унела своју скромну биографију
библиографија јој је веома богата
родила двоје деце
једно мушко друго женско
(овде треба бити искрен па додати
да јој је у томе и отац помогао
јер почетак не би могла сама)
подерала је неколико мотика
јер се кукуруз руком сијао
подерала или како она каже излизала
неколико српова
док се жито руком жело
обично пшеница зоб али и раж
јер су шталу покривали сламом од ражи
као и отац носила жито у поточару
да се самеле

зиме обијала лед око млинског точка
опрала неколико хиљада тањира шерпи лонаца
кашика виљушака (кад се просек једног дана
помножи са њеним животом)
доносила воду пола километра удаљену
и увек у кући било чисто веш опран

и ми деца умивени
кувала и испекла стотине хлебова
пекла кафе и дочекивала госте
прва дочекивала на ногама свако јутро
последња испраћала вечери

увек је била сретна
кад за њом иде јато кокошију
чекајући да им њене милостиве руке
почну сипати зрње

после свега верујем
да у тим библиографским јединицама
оца и мајке
лежи и моје догоривање

почео сам посве мршава
да нижем своје успехе
ни на оца ни на мајку налик
подерао сам неколико ципела
шутирајући лопту или газећи асфалт
подерао сам два бицикла
један је био моторни бицикл
променио двоја кола (само)
и десетине сервиса и приватних мајстора
а онда по џеповима претресао сићу
видио неколико градова
и увек се враћао незајажљив
знам када сам рођен и то је
најсигурнији и највреднији податак
моје биографије
остало је променљиво
оно што јесам могао сам и друкчије
бити у једном граду није тако важно
могао сам бити а нисам морао
завршио сам нешто школе
добрио посао (то није важно јер свако нешто ради)
орем својим плугом
али никако да видим дубоку бразду
онако како је то мој отац умрио да забразди
(то је крупно дело његове библиографије)
ја само скидам траву плуг искаче из дубине
ем се мучим ем правим штету
ко ће све то за мном да поправља
да поново оре и сије
остаће свет гладан
знам да сагоревам
али не знам како
други су ме запамтили
и не могу сам да се угасим (можда и не желим)

СЕДМИ ДАН

петао најављује зору
крв ми се умирила
срце се притајило
питао да га напишам

у меканој постељи ме
све више боле леђа
столица их искривљује
на радном месту

намаз маргарина
и шољу топла чаја
наизменично користим
какао
белу каву
чај

још ми испод пиџаме
топлота мога тела
удара под нос

журиш да се
истуширам
разнежим се
кишем усред августа

драга
дођи да те пољубим
јер ме нема до два
треба седам сати издржати
с кичмом усправно

ауто режи
као медвед
на крепавању

слава том лименом цару
који ме тако отмено дави
бежим у брда
једном у седмици
седми дан

шест дана стварам
свет
седми бежим од њега
ни бог
нити иједан апостол
није тако радио

зар то није доказ
да не плетем kotaц
као отац

зато нећу бити анђео
ни у деветом кругу
светлости
како да се узнесем
даље од своје
трошне викендице

када сам је градио
мислио сам
ево мог спаса

после шест дана
напорног рада
онај седми
није довољан
да се овако нервозан
одморим
бучни свете
што је бежање досадно
када никако
не можеш побећи

ноге би некако и носиле
али се руке
опуштене тресу

петлови су ућутали
пред навалом ствари
зора се јавља
на истом месту
али другачијем свету
открива своју раскош
свету лимених кавеза
нервозном
заборавио сам
како петао
најављује повечерје
како се лепетом крила
огласи у глухо доба ноћи
поред електронског сата
који монотono најављује
телевизијски дневник
и сву другу оптичку тортуру

уместо да бежим
као и други
боље је храбро
подносити

то је излаз
када се нема куда бежати
мека ми се постеља смучи
када је видим
враћам јој се
свако вече
млитав као црево

свако јутро
пре доручка
пијем црну кафу
за охрабрење

МОЈА НЕДОУМИЦА

пита ме
шта сам појео
кажем
једно тело
шта сам попио
кажем
једно око
шта сам носио
кажем
један дан
мати ми каже
чула сам
од бабе
своје
трљај
између палца
и кажипрста
запаљено сукно
на пупку
поклопи филцаном